

התובעים:

1. האגוד הישראלית לעיתונות תקופתית ע"ר 580132629
 2. עליזה ז'זק,
 3. יצחק פרי,
- שלושתם בכתובת קהילת ונציה, 17, תל אביב - יפו, 6940021

ע"י ב"כ ד"ר שני רופא ושות' - משרד עורכי דין
רח' הארבעה 28, מגדל צפוני, קומה 5, תל אביב
טל: 03-9080934; פקס: 03-9080939

- נ ג ד -

הנתבעת:

ארגון העיתונאים בישראל, ע"ר 580690667
ע"י ב"כ עו"ד אייל וייס
מנהל המחלקה המשפטית בארגון העיתונאים
ריב"ל, 18, תל אביב - יפו, 6777855

מהות התביעה: לשון הרע, פיצויים ללא הוכחת נזק, פיצויים עונשיים, רשלנות, הטעיה, מרמה,

הפרה חקוקה;

שווי התביעה: 300,000 ₪; וכי סכום האגרה שיש לשלם: 3,750 ₪, שהיא מחצית ראשונה
בהתאם לפרט 1 לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007 (להלן –
תקנות האגרות)

כתב תביעה

התובעים מתכבדים להגיש בזאת את תביעתם בתיק האזרחי הנדון. כל טענות התובעים שבכתב התביעה נטענות במצטבר ו/או לחלופין והכל לפי העניין. התובעים, כתובתם, מעולם להמצאת כתבי בי-דין בעניין זה בלבד, יהיה אצל ב"כ הנ"ל.

הצדדים לתביעה

1. תובעת 1 הינה עמותה רשומה - האגוד הישראלית לעיתונות תקופתית,
2. תובעת 2 הינה יו"ר תובעת 1.
3. תובע 3 הינו מנכ"ל תובעת 1.
4. הנתבעת הינה ארגון העיתונאים בישראל.

פתח דבר

5. עניינה של כתב תביעה זה הינו לשון הרע, הוצאת דיבתם, הכפשתם ופגיעה בשמם הטוב של התובעים, במודעות מוחלטת כי העובדות הן היפוכם המוחלט של הנאמר, קרי הנתבעת הטעתה ובמתכוון את המכותבים למכתב ההתראה נשוא התביעה, מתוך כוונה ברורה להלך אימים על התובעים.

6. במילים אחרות, מדובר בעוולות ועבירות מסוג רשלנות, מרמה, הטעיה, לשון הרע, הפרה חקוקה, פגיעה בחוק יסוד חופש העיסוק, לשון הרע, ועוד, והכל בניסיון בוטה להלך אימים על התובעים.

רקע עובדתי

7. בתאריך ה 06.12.2020 שלחה הנתבעת מכתב התראה טרם נקיטת הליכים משפטיים שכותרתו "יצירת מצג שווא בנושא פעילות האגוד הישראלי לעיתונות תקופתית וזהות חבריו", וכי למכתב זה היו מכותבים מר יאיר טרצ'יצקי, וכן מר אלי גרשנקרוין.

נספח 1 הינו המכתב לעיל.

8. מהנכתב עולות אמירות בגנותם של התובעים, כמו גם טענה כי התעודות המופקות הינן תעודות פיקטיביות לכאורה, ו/או טענה בדבר בהעדר סמכות, ו/או מצג שווא, ו/או טענות בדבר פגיעה בעקרונות יסוד של התנהלות הוגנת וסבירה, ואף הטעיה, וכך נכתב:

".....לאחרונה נודע לנו כי העמותה שבראשה אתה עומד מציגה עצמה כמי שמייצגת עיתונאים, ובין היתר מנפיקה "תעודות עיתונאיים" לחבריה, גם אם אינם עיתונאים, ואף שולחת נציגים למועצת העיתונות על תקן של " נציגי עיתונאים". מבדיקה שנערכה על ידינו, מדובר **במצג שווא**, שכן רבים מהנושאים ב"תעודת עיתונאיים" מטעם העמותה והחברים בה אינם, הלכה למעשה, עיתונאים. **אפילו יו"ר האגוד עצמה, הגב' עליזה ז'ז'ק**, כלל אינה עיתונאית נכונים הדברים גם לחברים רבים בוועד **המנהל של העמותה ובכלל**....

.....אם וככל שהדברים נכונים, ולמרבה הצער יש לנו אינדיקציות כי כך הוא הדבר, הרי נראה כי יש בהתנהלות האמורה כדי פגיעה במעמד וביכולת התפקוד של העיתונאים בישראל, שאותם ארגון העיתונאים מייצג, **וזאת באמצעות הצפה של תעודות עיתונאיים פיקטיביות לכאורה וייצוג עיתונאים ללא כל סמכות או בסיס**. מדובר גם בפגיעה בעקרון השקיפות, **ובעקרונות יסוד של התנהלות הוגנת וסבירה**, ואף הטעיה של המצטרפים לאגודה שטועים לחשוב כי בכוחה להפוך אותם לעיתונאים. מדובר גם בפגיעה במועצת העיתונות ובתמהיל שעומד בבסיסה של נציגי ציבור, מו"לים ועיתונאים...."

9. ביום ה 13.12.2020, שלחת החתומה מטה תשובה לנתבעת, שבעיקרה נכתב,

האיגוד הישראלי לעיתונות תקופתית הוקם ב-1962 כאיגוד העורכים של כתבי-העת בישראל, בעוד שארגון הנתבעת יוסד רק בינואר 2012.

כידוע, איגודי העיתונאות בכללותם אינם גופים סטטוטוריים, ומשכך, אין ממש באשר נכתב במכתב ההתראה, קל וחומר, מדובר בניסיון הפחדה, המשול לימי האופל, ולא מעבר לכך. ואף אפשרה לנתבעת לחזור בה ממכתבה לעיל.

נספח 2 הינו מכתב התשובה מטעם התובעים.

10. בתשובה, ביום ה 31.12.2020, שלחה הנתבעת מכתב תשובה, ולהלן התייחסות התובעים לעיקרי הדברים:

- א. בניגוד לנכתב במכתב התשובה, האיגוד אינו מייצג עיתונאים, קרי הוא משמש "כאכסנייה" לעיתונאים ומארגן עבורם מפגשי העשרה וסיורים מקצועיים, כמו גם מפגש עם צ"ל מועדוני עיתונות עם פוליטיקאים ואחרים, לרבות פעילויות מקצועיות.
- ב. האיגוד, בדומה לכל עמותות העיתונאים בארץ ובעולם, הוא איננו גוף סטטוטורי, ו/או הסתדרותי, והוא אינו מציע לחבריו כל הגנה מקצועית, כמו גם נמנע מפרסום כל דבר בענייני שכר, ודומה.
- ג. באיגוד פועלת ועדת קבלה שבוחנת כל בקשה לגופה, ובהתאם לקריטריונים קבועים וחד משמעיים לקבלת חברים חדשים.
- ד. למען הסר ספק, אציין כי האיגוד הישראלי חבר בפדרציה העולמית של עיתונות תקופתית.
- ה. הוצאת עיתון מקצועי כולל מחקרים ומאמרים בתחומי החקלאות היא עיתונות מקצועית לכל דבר ועניין, כמו גם העובדה שמתקיימים בעולם מפגשי עיתונאי חקלאות מיוחדים מעידה על חשיבותם ומקצועיותם.

נספח 3 הינו תשובת הנתבעת מיום ה 31.12.2020.

- ו. לא מיותר לציין כי בתשובת הנתבעת, נמנע הפעם מלכתב את המוזכרים בסעיף 6 לכתב התביעה, עובדה היוצקת תוכן של ממש לטענות התובעים.
- ז. למען הסר ספק, אמירות מסוג "מצג שווא...", כמו גם האשמות כי תובעת 2 - יו"ר העמותה, בדבר כי היא "כלל אינה עיתונאית...", לצד אשמות בדבר "הפקת תעודות פיקטיביות..." ועוד, מהוות פגיעה אישית קשה בתובעת מספר 2.
11. למען הסר ספק, כל טענה אשר אליהם לא התייחסו התובעים באופן מפורש, ו/או לסעיף מסעיפי מכתב התשובה, מוכחשים באופן מוחלט.
12. משכך, לא נותרה ברירה בידי התובעים, וכי הם נאלצו להגיש את תביעתם לעיל.

הטיעונים המשפטיים:

עוולות על-פי חוק איסור לשון הרע

13. התובעים יטענו כי מעשיה, רשלנותה ומחדליה של הנתבעת, מהווים מיסודם עוולות על-פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן ה- "חוק"); :

14. סעיף 1 לחוק קובע כי לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול –

"(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; "

"(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; "

15. אמירותיה - דבריה הכתובים של הנתבעת כלפי התובעים, נשוא כתב תביעה זה, מהוות לשון הרע מהסוג אשר יש לראותו כחמור במיוחד, כאשר ייעודו לפגוע במשלוח ידם של התובעים, בעיסוקם, כמו גם לבוז, ללעג ולהשפלה, ופוגע בהם בכוונת מכוון, בידועין ובחוסר תום לב גמור.

16. עוד בעניין זה, לא מיותר לציין, כי התובעים זכאים לכפל פיצוי כאמור בסעיף 7(א)(ג) לחוק, זאת מכיוון שמודעותה של הנתבעת מלמד אודות כוונתה הברורה לפגוע בתובעים.

רשלנות

17. בית המשפט הנכבד מתבקש להטיל אחריות על הנתבעת בגין הנזק שבפגיעה בשמם הטוב, לרבות הפגיעה ברגשותיהם של התובעים בגין עוולת הרשלנות הקבועה בסעיפים 35-36 לפקודת הניזקין. שכן במקרה הנדון, מתקיימים יסודות העוולה.

18. במילים פשוטות, התובעים יטענו כי רשלנותה של הנתבעת, בכך שמודעותה כי אין אמת בנכתב, תוך התעלמות מהעובדות, והמבחנים הרלוונטיים שנקבעו בקשר עם עילת הרשלנות.

19. יתרה מכך, העובדה כי כוונת הנתבעת הייתה להטעות ובמתכוון, מהווה רשלנות במדרג הגבוה של העבירה/העוולה.

הפרת חובות חקוקות

20. התובעים יטענו כי הנתבעת הפרה חובות חקוקות שבדין אשר נועדו להגן על סוג האנשים עימם נמנעים התובעים וכי הפרת חובות אלה הקימה את עוולת הפרת חובה חקוקה כהגדרתה בסעיף 63 לפקודת הניזקין, להלן הנכתב:

"(א) מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק - למעט פקודה זו - והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו.

(ב) לעניין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני."

21. זאת ועוד, התובעים יטענו כי הנתבעת הפרה חובה חקוקה גם על-פי סעיפים 2 ו 4 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו", וכן "פיסקת ההגבלה".

22. התובעים יטענו כי הנאמר, מהווה פגיעה חמורה, זדונית, ובמתכוון בשמם הטוב, ובפרנסתם ובכבודם של התובעים.

23. בסעיפים 56 לפקודת הנזיקין נכתב כי: "תרמית היא הצג כוזב של עובדה, בידיעה שהיא כוזבת או באין אמונה באמיתותה או מתוך קלות ראש...." (ש.ר).

24. באותו העניין, בסעיף 58 לפקודה נכתב:

"(א) שקר מפגיע הוא פרסום הודעה כוזבת בזדון, בין בעל פה ובין בדרך אחרת, בנוגע לעסקו של אדם, למשלח ידו, למקצועו, או לטובין שלו או לזכות קניין שלו; אך לא ייפרע אדם פיצויים בעד פרסום כזה, אלא אם סבל על ידי כך נזק ממון.

(ב) "פרסום", לעניין סעיף זה – כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965."

25. התובעים יטענו כי העובדה שנוקקו לסעדו של בית המשפט הנכבד, במיוחד לאור העובדה כי הנתבעת נמנעה מלפעול לאלתר – להפסקת הפגיעה, ולאור העובדה כי מודעותה לעוולות ולעבירות אותן היא מבצעת - ובמתכוון, מהוות מקור לנזק ממוני ישיר ועקיף כאחד.

26. יובהר כי בכל הקשור בעוולות לפי פקודת הנזיקין, הדורשות פיצוי בעין, יבקשו התובעים כי בית המשפט יקבע פיצוי לפי אומדנא בשל עוגמת הנפש והסבל הרב שסבלו התובעים.

הטעיה

27. סעיף 56 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], נכתב: "תרמית היא הצג כוזב של עובדה, בידיעה שהיא כוזבת או באין אמונה באמיתותה או מתוך קלות ראש, כשלא איכפת למציג אם אמת היא או כזב, ובכוונה שהמוטעה על ידי ההיצג יפעל על פיו; אולם אין להגיש תובענה על היצג כאמור, אלא אם היה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על פיו וסבל על ידי כך נזק ממון."

28. התובעים יטענו כי מודעותה המוחלטת של הנתבעת כי היא מטעה ובמתכוון את המכותבים, והכל על מנת להגיע לתוצאה הרצויה עבורה, קרי הפסקת פעילות האיגוד.

עולה נמשכת ומתמשכת

29. כידוע, ובשונה מאמירתו של יחיד, אמירות פוגעניות אשר נאמרות על גבי "גלי האתר", ו/או ע"י גוף המצטייר כגוף שאמירותיו נבחנו ביתר קפידה, מכילות השלכות לטווח ארוך, קרי, הפגיעה הינה מתמשכת, ולהלן פסיקה וההלכה המסבירה את משמעות הפרסום כעוולה נמשכת, כמו העובדה כי די בראיות לכאורה לקיומה של זכות תביעת לשון הרע.

30. למען הסר ספק, מדובר במכתב שבכותרתו לא מופיעה המילה חסוי, ומשכך, יתכן כי מכתב זה הופץ ברבים, להלן פסקי הדין:

א. כב' בית המשפט העליון, בבר"ע 4673/15 שאל בר נוי נ' עמי סביר (פורסם בנבו), במהלך דיון בטענת התיישנות, התייחס לסוגיית הפרסום באינטרנט כעוולה נמשכת:

"... ניתן לטעון כי, בענייננו, כל חיפוש בגוגל "יוצר" מחדש את הפרסום. השאלה באלו הקשרים ונסיבות ראוי לסווג עוולה כ"עוולה נמשכת" (אם כ"עוולה מתחדשת" ואם כ"עוולה מתארכת" בלשונו של ישראל גלעד במאמרו "התיישנות בנזיקין – הצעה לשינוי החוק" משפטים יט 81, 99) 1989, ((אינה פשוטה כל עיקר, ונוגעת ליחס שבין מהות הערכים המוגנים מכוח העוולה העומדת על הפרק, ועילות התביעה שזו עשויה להקים בנסיבות, לבין חשיבות השיקולים העומדים ביסודו של מוסד ההתיישנות. כאשר עסקינן בעוולת לשון הרע שנגרמה בשל פרסום באינטרנט, מורכבותה של השאלה אף גוברת נוכח המאפיינים המיוחדים של פרסומים מסוג זה ודרכי החשיפה אליהם. בפרשה שלפנינו, כאמור לעיל, אין חשד שהגשת התביעה נעשתה בחלוף תקופת ההתיישנות, ומשכך איני נזקק להכריע בשאלה עקרונית זו (לדיון בגישות השונות לסוגיה זו, ראו: אלעד פלד "מניין תקופת ההתיישנות בתביעות בגין עוולות מקוונות" חוקים ד 57) 2012" (הדגשות שאינן במקור).

ב. כב' בית משפט השלום, בת"א 8171-12-10 עינב פרץ נ' משה לוי (פורסם בנבו), קבע כי די בראיות לכאורה לקיומה של זכות תביעה על-מנת ליתן צו זמני בתביעת לשון הרע:

"מכאן, יש לומר, כי למבקשת זכות לכאורה לקיומה של זכות תביעה כלפי מפעילי האתר ומפרסמי הכתבות נשוא הבקשה... הפרסום, כנוסחו כפי שהונח לעיוני, מקים למבקשת/התובעת עילת תביעה, לכאורית, בגין פרסום לשון הרע נגדה... לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו לעיל, באתי לכלל דעה כי יש ליתן צו עשה זמני, המורה למשיבים להמשיך ולהסיר מן הכתבות נשוא הבקשה את כל אותן פסקאות המתייחסות באופן ישיר למבקשת שצוטטו לעיל ואשר יש בהן משום פגיעה לכאורה בשמה הטוב של המבקשת כמבקרת פנים. צו זה יעמוד בתוקף עד למתן פסק דין בתיק העיקרי... אבהיר ואדגיש, כי בשלב זה נבחנו טענות הצדדים על בסיס ראיות לכאורה לצורכי הבקשה דנן

בלבד, ואין באמור לעיל, כדי להוות סוף פסוק להעדפת טענה זו או אחרת של כל צד מביניהם... (הדגשות שאינן במקור).

ג. בתב"ע נא/7-41, קבע כב' בית הדין האזורי לעבודה בירושלים, כי צו מניעה זמני בתביעת לשון הרע יכול להינתן למניעת המשך פרסום שכבר פורסם:

"מטרתו של צו מניעה יכול שתהיה מניעת נזק עתידי ויכול שתהא מניעת המשך גרימת נזק שכבר נעשה. כך כאשר מדובר בצו מניעה זמני למניעת לשון הרע, עשויה מטרתו להיות מניעת פרסום עתידי, אך ייתכן גם שהצו ימנע המשך פרסום שכבר פורסם (ראה ע"א 214/89 [5] לעיל בע' 851) (הדגשות שאינן במקור).

ד. בת"א 45326-03-13 ב.ה. עוגן ניהול פרויקטים בע"מ נ' גדי צוקר "ג'יפ טריפ אתר השטח המוביל בישראל (פורסם בנבו), נקבע כי די בראיות לכאורה על מנת ליתן צו זמני בתביעת לשון הרע ואף פחות מכך וכן כי באי מתן הצו כאשר מדובר בפרסום באינטרנט, יש כדי לגרום לפגיעה נוספת במבקשים:

"בשלב בירורה של הבקשה, אין צורך להוכיח את התקיימותן של עלות התובענה ברמה הנדרשת לצורך קבלת פסק דין, אלא ברמה הלכאורית בלבד. ראו לעניין זה: ד"ר י. זוסמן, סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית 583 (1995) [11]; רע"א 5095/93 פ.א. ארבן בע"מ נ' גבי א.ג.ר. שותפות לבנין פ"ד מט(1), 730, 732-733 [12]; ע"א 342/83 גלזמן נ' גלזמן, פ"ד לח (4) 105 [14]. זאת ועוד, על פי ההלכה הפסוקה, הנטל המוטל על המבקש בסוגיה זו לעניין צווים זמניים הינו אף נמוך מנטל מופחת זה, ודורש אך הבאתה של "שאלה רצינית שיש לדון בה". ראו לעניין זה: ד"ר י. זוסמן, סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית 1995, 616 [15]; רע"א 7139/96 ליאוניד טריגוב נ' "טפחות" בנק למשכנתאות פ"ד נא (2), 661 [16]. בבקשה זו המבקשים נפגעים כלכלית מאחר ואתר המשיבה הינו "פורטל" משמעותי ומרכזי בקרב ציבור רוכשי טיולי הג'יפים בחו"ל ו"ג'יפאים" בכלל. בכל יום בו הפרסום נשאר בעינו החשיפה לפרסומים הכוזבים גדלה ומשפיעה בצורה שלילית על הכנסותיהם של המבקשים. בהעדר צו זמני כמבוקש, יוכל המשיב להמשיך בהשמצותיו וכן לתת במה להשמצותיהם של הגולשים באתר ובכך לפגוע עוד במבקשים. מנגד, האינטרס היחיד עליו יכול המשיב להצביע הינו אינטרס כספי ואולי אף פגיעה בפופולאריות של האתר עקב ההסרה של הפרסומים הפוגעניים" (הדגשות שאינן במקור).

ה. ברע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' פרופ' אטינגר, פ"ד נט(3) 308 (2005), נקבע כי יכול שיתן צו מניעה זמני למניעת פרסום, כאשר הגנת המבקשים הינה הגנת סרק:

"במקרה דנן לא עלה בידי המשיב להראות שהגנת המבקשים היא "הגנת סרק" מעיקרה, ועל-כן אין הוא זכאי לצו המניעה שהוא מבקש".

ו. בג"צ 2888/97 יעקב נוביק נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, פ"ד נא(5) 193 (1997), נקבע כי יכול שיתן צו מניעה זמני למניעת פרסום, כאשר צפויה פגיעה ברגשותיו של הציבור הרחב או ציבור גדול :

"להבדיל מפגיעה צפויה בשמו הטוב של אדם, פגיעה צפויה ברגשות הציבור הרחב, או ברגשותיו של ציבור גדול, עשויה לעתים להצדיק מתן סעד מניעתי הפוגע בחופש הביטוי"

ז. רע"א 7069/16 שמעון טמסוט נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, בהחלטה מיום 11.9.16, נקבע כי יכול שיתן צו מניעה זמני למניעת פרסום, כאשר מדובר בהגנת סרק או היעדר עניין לציבור וכן כאשר המבקש מוכיח את סיכויי תביעתו :

"כפי שנפסק לא אחת, ככלל אין להיעתר לבקשות למניעת פרסום בשלב מקדמי אלא במקרים חריגים בהם משתכנע בית המשפט כי הגנת המפרסם היא הגנת סרק או שאין עניין לציבור... עוד נפסק כי על המבקש צו למניעת פרסום מוטל נטל ממשי להוכחת סיכויי תביעתו..." (הדגשות שאינן במקור).

ח. בע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, פ"ד מג(3) 840 (1989), אליו התייחס בית המשפט הנכבד בהחלטה המורה על הגשת תשובה זו, נקבע כי צו מניעה זמני בתביעת לשון הרע יכול להינתן למניעת המשך פרסום שכבר פורסם :

"תוך מהלך המשפט - ולעתים אף לפני תחילתו - מתבקש צו לשעה. הוא נועד לרוב למנוע פרסומו של דבר שטרם פורסם. הוא בא לעתים למנוע המשך פרסומו של דבר שכבר פורסם" (הדגשות שאינן במקור).

ט. כמו כן, נקבע בע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, כי הכלל לפיו אין ליתן צו למניעת פרסום טרם ההכרעה בשאלת האחריות, איננו מוחלט :

"מכאן, שאין להגביל את חופש הביטוי בדרך של ציווי לשעה, ובלבד שהנתבעת מעלה טענה, שאינה טענת סרק, כי בידו להגן על הפירסום... אין לעבור מקיצוניות לקיצוניות. איני סבור, כי לעולם אין ליתן ציווי לשעה במשפטי לשון הרע. יש להתחשב בטיב הגנתו של הנתבעת, אם אין היא מבוססת על אדני סרק. יש גם מקום לשקול את טיב הפרסום, אם הוא עוסק בעניין ציבורי בו מעורבים נושאי משרות ציבוריות, או שהוא עוסק בעניין פרטי שאין לציבור כל עניין בו" (הדגשות שאינן במקור).

31. אציין כי הנכתב לעניין פסיקה וההלכה המסבירה את משמעות העוולה הנמשכת ומתמשכת כאחד, עם דגש אודות אחריותה האישית של הנתבעת.

נזקיהם של התובעים, לרבות הסעדים המבוקשים

32. בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את הנתבעת לשלם לתובעים, ביחד ולחוד הפיצוי האמור בסעיף 7(א)(ג), לחוק, ללא הוכחת נזק, קרי כפל קנס על פי סעיף 7(א)(א) לחוק.

33. עם זאת, נבאר עתה את הנזקים אשר נגרמו לתובעים עקב הפרסומים. הנתבעת, בחרה לפעול בדרך של העצמת הנזק - ביודעין, ובמתכוון, ובכך, פגעה קשות בתובעים.

34. כאמור, כוונת הזדון העומדת מאחורי הדברים שנאמרו, עלולים לשמש אור ירוק וזריקת עידוד למעוולים עתידיים.

35. ומעבר לפיצוי הכספי, ובמידה ובית המשפט הנכבד ימצא טעם בדברי התובעים, יתבקש בית המשפט הנכבד להעניק כל סעד אופרטיבי אחר/נוסף, והכל בהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד.

36. יובהר כי הנזק לשמם הטוב, לרבות הפגיעה הקשה ברגשות התובעים עולה על הסכומים המצוינים בכתב תביעה זה עשרות מונים, ואולם משיקולי אגרה בלבד, העמידו התובעים את תביעתם על הסכום האמור.

37. לאור מעשיה החמורים של הנתבעת, וכן עוצמת הפגיעה כמו גם חריפותה, העדר תום הלב והזדון שבמעשיה, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לתובעים בגין הפגיעה בשמם הטוב, ביזוים והשפלתם בעיני הבריות, הכוונה לפגוע בפרנסתם, לצד ההטעה, כמו גם עבירת הרשלנות, פגיעה חוק-יסוד חופש העיסוק, כמו גם חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו ויתר העוולות המפורטות בכתב התביעה, סכום של 300,000 ₪.

38. ומעבר לזאת, גם בלא צורך להיכנס בגדרו של הפיצוי הסטטוטורי, התובעים מבקשים לתבוע גם **נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל)** לפי החלק הכללי בפקודת הנזיקין, בשל הקושי לקבוע אומדן לנזק בלתי נתפס זה, כמופיע בע"א (תל-אביב-יפו) 14716-04-10 - עו"ד אילן בומבך נ' עו"ד פישביין, שכן עסקינן בנזק לא ממוני לפי אומדנה של בית המשפט.

39. יפים לעניין זה דברי [בית המשפט העליון](#) בפס"ד ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי :

"גיבושה של עוולת לשון הרע אינה מותנית בקיומו של נזק. יחד עם זאת, לצורך פסיקת פיצוי, חלות ההוראות הכלליות של דיני הנזיקין, המחייבות קיומו של נזק כתנאי לפסיקת פיצוי, שהרי סעד הפיצוי, מטבעו, מצריך קיומו של נזק עליו יש לפצות..."

זאת, בכפוף לפיצוי הסטטוטורי ללא הוכחת נזק, המוסדר בהוראה מיוחדת בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע...

דרישת הנזק אין משמעה 'נזק ממון' דווקא, וגם נזק כללי הוא בבחינת נזק לצורך הענין. מבחינת הדרישה ההוכחתית, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית על פיה פרסום לשון הרע מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת...

למונח 'נזק' שבפקודת הנזיקין, הכולל גם פגיעה בשם טוב, יש להעניק משמעות רחבה, ולכלול בו כל הפסד מוחשי, לרבות סבל נפשי...

כך הוא לעניין העוולות הכלליות שבפקודת הנזיקין, המתפרשות גם על נזקים נפשיים וכאב וסבל, וכך הוא בעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, שעיקר עניינה פגיעה בשם טוב של אדם. עוולת לשון הרע גוררת באופן טבעי נזקים שלא אחת קשה לאמוד אותם במושגים ממוניים, וקשה להיטיב אותם בדרך ממונית ישירה. לאור אופייה של עוולת לשון הרע, נקבעו במהלך השנים אמות מידה ייחודיות לחישוב פיצויים על פגיעתה, הנגזרות מן הערכים המוגנים ומן התכליות הייחודיות הטמונות בבסיסה. האיזון החוקתי בין הזכות לשם הטוב ולפרטיות, לבין הזכות לחופש ביטוי, המקרינה על גבולות האיסור על לשון הרע, משתרע לא רק על מישור האחריות, אלא גם על הבחירה בין הסעדים שיש להעניק במקרה נתון, ועל שיעור הפיצויים הנפסק (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פסקה 50 וההפניות שם))."

40. הנה כי כן, בית המשפט מוסמך, הן בלשון הרע והן בכל העוולות הנזיקיות מפקודת הנזיקין, ליתן סעד של נזק מיוחד, נזק נפשי, כאב וסבל, לפי אומדנא.

סוף דבר:

41. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין, ולהורות כדלקמן:

א. לחייב את הנתבעת, לשלם לתובעים פיצויי כספי כאמור בתביעה.

ב. ליתן לתובעים כל סעד אחר או נוסף אשר ייראה לנכון וצודק בעיני בית המשפט הנכבד.

42. לבית המשפט הנכבד סמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו הן על פי מהותה והסעדים המבוקשים כמו גם מקום ביצוע העוולה.

43. כל הטענות העובדתיות בכתב תביעה זה נטענות במצטבר והטענות המשפטיות אף לחילופין, והכל לפי הקשר הדברים והדבקים.

44. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התביעה ולחייב את הנתבעת, לשלם לתובעים הוצאות משפט, לרבות שכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ, ריבית והפרשי הצמדה עליהם כדין.

45. מין הדין ומין הצדק כי כך יעשה.

ד"ר שני רופא, עו"ד (מ.ר. 69490)
ב"כ התובעים

נספחים

נספח 1 הינו המכתב לעיל.

נספח 2 הינו מכתב התשובה מטעם התובעים.

נספח 3 הינו תשובת הנתבעת מיום ה 31.12.2020.

נספח 4 הינו יפוי כוח